

У Х В А Л А

КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним поданням 48 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Постанови Верховної Ради України „Про перейменування міста Дніпропетровськ Дніпропетровської області“

м. К и ї в
12 жовтня 2016 року
№ 66-у/2016

Справа № 2-41/2016

Конституційний Суд України у складі суддів:

Кривенка Віктора Васильовича – головуючого,
Вдовіченка Сергія Леонідовича,
Гультая Михайла Мирославовича,
Запорожця Михайла Петровича,
Касмініна Олександра Володимировича,
Колісника Віктора Павловича,
Литвинова Олександра Миколайовича,
Мельника Миколи Івановича,
Мойсика Володимира Романовича,
Саса Сергія Володимировича,
Сліденка Ігоря Дмитровича,
Тупицького Олександра Миколайовича,
Шаптали Наталі Костянтинівни – доповідача,
Шевчука Станіслава Володимировича,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним поданням 48 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Постанови Верховної Ради України „Про перейменування міста

Дніпропетровськ Дніпропетровської області“ від 19 травня 2016 року № 1375–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 24, ст. 495).

Заслухавши суддю-доповідача Шапталу Н.К. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Суб'єкт права на конституційне подання – 48 народних депутатів України – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною), Постанову Верховної Ради України „Про перейменування міста Дніпропетровськ Дніпропетровської області“ від 19 травня 2016 року № 1375–VIII (далі – Постанова).

Автори клопотання вважають, що під час розгляду та ухвалення Постанови були порушені положення статей 5, 6, 8, 11, 19, 38, 83, 84, 133 Конституції України.

Народні депутати України стверджують, що порушення конституційної процедури розгляду та ухвалення Постанови полягало в недотриманні Верховною Радою України положень законів України „Про Регламент Верховної Ради України“, „Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки“ і „Про географічні назви“ в частинах, що регламентують строки та порядок розгляду і вирішення питань про перейменування назв об'єктів.

Крім того, суб'єкт права на конституційне подання вказує на порушення конституційної вимоги щодо особистого голосування народних депутатів України на засіданні Верховної Ради України, на підтвердження чого до матеріалів справи долучено результати письмової реєстрації та поіменного голосування народних депутатів України за проект Постанови,

відповідно до яких двоє незареєстрованих народних депутатів України проголосували за прийняття Постанови.

Стверджуючи про неконституційність Постанови, автори клопотання наводять цитати з рішень Конституційного Суду України, Європейського суду з прав людини, положення Європейської хартії місцевого самоврядування, Загальної декларації прав людини 1948 року, Міжнародного пакту про громадянські і політичні права 1966 року.

2. Конституційний Суд України, вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі у зв'язку з прийняттям Першою колегією суддів Конституційного Суду України Ухвали від 4 жовтня 2016 року про відмову у відкритті конституційного провадження у цій справі на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“, виходить з такого.

2.1. Відповідно до Основного Закону України до повноважень Конституційного Суду України належить вирішення питань про відповідність Конституції України (конституційність) законів та інших правових актів Верховної Ради України; закони та інші акти за рішенням Конституційного Суду України визнаються неконституційними повністю чи в окремій частині, якщо вони не відповідають Конституції України або якщо була порушена встановлена Конституцією України процедура їх розгляду, ухвалення або набрання ними чинності (пункт 1 частини першої статті 150, частина перша статті 152).

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ у конституційному поданні має зазначатися правове обґрунтування тверджень щодо неконституційності правового акта або його окремих положень (пункт 4 частини другої статті 39); предметом розгляду в Конституційному Суді України може бути конституційне подання, в якому викладаються аргументи і стверджується про неконституційність законів, інших правових актів Верховної Ради України (частина перша статті 71).

Народні депутати України, стверджуючи про порушення конституційної процедури розгляду та ухвалення Постанови, вказують на її невідповідність положенням статей 5, 6, 8, 11, 19, 38, 83, 84, 133 Конституції України та наголошують на недотриманні конституційних вимог щодо особистого голосування народними депутатами України на засіданні Верховної Ради України.

Однак долучені до конституційного подання матеріали не містять офіційних юридично значимих документів, які підтверджували б порушення встановленої Конституцією України процедури розгляду та ухвалення Постанови.

Проте за практикою Конституційного Суду України відсутність у додатках до конституційного подання офіційних юридично значимих документів щодо встановлення факту порушення народними депутатами України конституційної процедури особистого голосування на засіданні Верховної Ради України дає підстави стверджувати, що автори клопотання не навели правового обґрунтування тверджень щодо порушення конституційної процедури ухвалення оспорюваної постанови (Ухвала Конституційного Суду України від 14 червня 2011 року № 18-у/2011).

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі відповідно до пункту 2 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – невідповідність конституційного подання вимогам, передбаченим Конституцією України, цим законом.

2.2. Автори клопотання, стверджуючи про неконституційність Постанови, посилаються на те, що Верховна Рада України не дотримала процедури її розгляду та ухвалення, яка передбачена положеннями законів України „Про Регламент Верховної Ради України“, „Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки“ і „Про

географічні назви“ щодо строків та порядку вирішення питань про перейменування назв об'єктів.

Конституційний Суд України неодноразово наголошував, що неконституційним може бути визнаний лише той правовий акт Верховної Ради України, у процесі прийняття чи ухвалення якого або набрання ним чинності було порушено процедурні вимоги, що встановлюються безпосередньо Конституцією України, а не іншими правовими актами (Рішення від 12 липня 2000 року № 9-рп/2000 у справі про ратифікацію Хартії про мови, 1992 р.; Ухвала від 14 липня 2011 року № 35-у/2011).

Таким чином, твердження народних депутатів України щодо неконституційності Постанови базується на обґрунтуванні не порушення конституційної процедури її розгляду та ухвалення, а недотримання законодавчих процедур. Згідно зі статтями 150, 152 Конституції України розгляд питань щодо законодавчих процедур не належить до повноважень Конституційного Суду України.

Отже, невідомість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному поданні, є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі відповідно до пункту 3 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Враховуючи наведене та керуючись статтями 147, 150, 152, 153 Конституції України, статтями 39, 45, 50, 71 Закону України „Про Конституційний Суд України“, Конституційний Суд України

у х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним поданням 48 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Постанови Верховної Ради України „Про перейменування міста Дніпропетровськ Дніпропетровської області“ від 19 травня 2016 року № 1375–VIII на підставі

пунктів 2, 3 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – невідповідність конституційного подання вимогам, передбаченим Конституцією України, цим законом; невідомість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному поданні.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ